

„Духово дете“, Соња Хартнет
Сви смо ми деца нашег сопственог духа!

„Духово дете“ је роман Соње Хартнет, објављен 2007. године. Да будем искрена, када сам чула име романа, очекивала сам шаљиву причу намењену млађој деци од мене. Оно што нисам очекивала јесте размишљање на које ме је роман навео.

Наиме, у роману се ради о старијој жени Матилди, која се враћа кући и затиче необичног дечака у својој дневној соби. Прима га у свој топли дом окићен разним украсима из различитих делова света. Матилда га нуди кексом и чајем. Дечак је био тршаве косе, обучен у чудну гардеробу, али васпитан и фин, иако је имао неке чудне коменатре и још чуднија питања. Тако чудан, са својим чудним питањима подсетио је Матилду на прошлост, па она њему креће да прича о свом детињству и животу.

Матилда је рођена у богатој породици у малом градићу. Одрасла је уз тату, који је „засађивао новац“, и мајком, која је волела да увек буде дотерана и да изгледа као што богата дама треба. Иако је одрасла уз луксузан живот, она је више волела да проводи дане на плажи без чизама и дружи се са животињама.

За свој 16. рођендан, Матилда (или Меди, како саму себе назива цео роман) од оца је добила питање: „Шта је то најлепша ствар на свету?“ Након њеног одговора, отац је одлучио да је поведе на пут око света, да би она нашла у њему оно што је најлепше. Међутим, након две године путовања светом, она и даље није знала одговор на његово питање, што доводи и мене до тога да размишљам о истом том питању.

Меди целог живота није знала шта значи љубав, како је осетити и све везано за њу. Одрасла је уз оца који је пуно радио и мајку која није била топла и пуна љубави и разумевања као већина мајки у књижевности. И тако Меди није знала за љубав док није срела Перцета. Особу која јој је променила живот.

Љубав је необичан појам. Свако је види другачије, некеме љубав значи купити некеме кога волиш поклон, или му написати песму, неки људи своју љубав не показују ни речима ни поклонима већ делима. Али онда љубав може бити према храни или спорту, можда чак и стварима. Не мора увек бити према особи.

Можда се питате зашто сам ово испричала овим редоследом, а можда баш знате зашто сам овакон написала. У ствари мој закључак, који се не слаже са Мединим, јесте то да је љубав најлепша ствар на свету. Повезан са хобијем или неком особом, тај осећај се не може описати. Јединствен је у односу на било коју другу емоцију. Када некога или нешто волимо, осећамо се као да смо на седмом небу и да можемо да полетимо. Осим тога, љубав је вишедимензиона емоција. Некада чак и када мислимо да нешто није лепо, или да нас неко не воли, можда само то лоше интерпретирамо у глави.

Када је Перце напустило Меди и она је остала сама, поломљеног срца са вилом, она је мислила да је не воли и да јој чини лоше. Међутим, да Перце није отишло, Меди никада не би схватила да је она у ствари Матилда и никада не би успела да заволи саму себе са свим својим врлинама и манама и свиме што чини њу њом.

Иако имам само 14 година, смрт и старење је нешто чега се веома плашим, а овај роман је успо да ме натера да се саосећам са Матилдом, старом женом која се опрашта са својим животом и умире у миру, знајући да не жали како га је провела и да се не каје за своје одлуке.

О овој књизи бих могла писати целу ноћ и цео дан, недељама, ако не и месецима. И и даље не бих могла да јој пружим све што је заслужила. Књига је једном речју савршена, а то је готово немогуће. Књига успева не само да нас повеже са Матилдом и њеним осећањима него и са самим собом – односно нашим духом.

У ствари, сви смо ми деца нашег сопственог духа.